

mands. Der er altsaa ganske vist en Forskjel, men i Principet vil Bredeierens Ret være anerkjendt, hvis man tilføjer, at der skal gives Erstatning. Jeg er aldeles enig med Ministeren i det Forsvar, han førte for Tredeiemands Deltagelse med Bredeieren i Udgifterne til Blandløbs Regulering og Bedligholdelse, naar man gaar ud fra de Forudsætninger, Ministeren staar paa. Jeg tror ikke, at der lader sig Noget indvende mod den Betragtning, Ministeren ansøgte; Ministeren gif nemlig ud fra, at en Regulering efter dette Lovforslag i mange Tilfælde ikke vilde være til Gavn for Bredeieren, men endog saa vilde kunne være til Skade for ham og kunne være til Gavn og Fordel for disse Tredeiemænd, som ikke ere Bredeiere, og efter hvis Paastand Reguleringen finder Sted. Den ærede Minister sagde saa: Hvad kan være mere ubilligt end, at Bredeierne da skulle bære Byrden af det Foretagende, de slet ikke ere interesserede i, og at derimod den Tredeiemand, der har Fordelen af dette Foretagende, ikke skal bære Byrden. Deri er jeg ganske enig med den ærede Minister; men Sagen er jo ogsaa den, at naar det fra enkelte Medlemmers Side her er hævdet, at Bredeieren ene skulde have denne Forpligtelse, da har Forudsætningen naturligvis været den, at han ogsaa ene skulde have Retten. Forudsætningen har været den, at Landvæsenkommissionen ved en saadan Regulering ikke havde i nogen Maade at tage Hensyn til nogen Moders Sjæl undtagen Bredeieren og hans Interesse. Altsaa vil den Forudsætning, hvorunder den ærede Minister talte, herefter ikke kunne indtræffe. Der vil ikke kunne indtræffe det Tilfælde, at man regulerede et Blandløb, uden at Bredeieren havde Interesse og alene Interesse deri. Forholdet vil nemlig i saa Fald være ganske det samme som nu ved de private Blandløb, og som det ogsaa efter Lovforslaget skal vedblive at være med Hensyn til disse. I § 44 staar der udtrykkelig, at saadanne Blandløb kunne udvides og fordybes, naar de tilstødende Cieres Interesse kræver det. Naturligvis, da det der er de tilstødende Ciere, som alene have Forpligtelsen, saa er det selvfølgelig ogsaa de tilstødende Cieres Interesse, der alene bliver at tage Hensyn til. Altsaa, deri skal jeg være fuldkommen enig med den ærede Minister, at, dersom vi komme til, at Tredeiemand, der ikke er Bredeier, skal kunne fordrø Regulering, eller at en Landvæsenkommission skal kunne regulere af Hensyn til nogen Anden end Bredeieren, saa følger deraf vistnok med uimodsigelig Konsekvens, at saa maa de, for hvis Skyld Foretagendet iværksættes, være med til at bære Byrden. Det kan i og for sig være noget tvivlsomt, hvorvidt man skal gaa i dette Forhold, om man skal udvide Forholdet til at gjælde Andre end Bredeierne. Jeg skal ikke udtale nogen bestemt Mening i saa Henseende, jeg er noget i Tvivl derom; men jeg er slet ikke

i Tvivl om, at Pligter og Rettigheder maa følges ad. Det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) tog denne Sag fra et helt andet Synspunkt. Det ærede Medlem stillede sig ikke paa Bredeierens, men paa den Tredeiemands Side, der skulde have Fordel af at blive fri for det skadelige Bland paa sine Forder. Det ærede Medlem sagde, at det er en eiendommelig Belgjerning, man viser en Mand, ved at skaffe ham af med det skadelige Bland, men han skal betale derfor. Det ærede Medlem gjorde gjældende, at man ikke kan paabyrde Folk Belgjerninger saaledes, at man derved paalægger dem Byrder. Det ærede Medlem har Ret deri; jeg tror ikke, man kan det efter almindelige Regler. Theoretisk er det vistnok rigtigt, at man ikke kan forlange, at Nogen skal tage imod en Fordel, naar man samtidig siger til ham: Du skal ogsaa tage Del i den og den Byrde. Det vilde i Virkeligheden være at paalægge Nogen en Byrde, og det kan man theoretisk ikke. Men skjøndt det ærede Medlem theoretisk har Ret, tror jeg dog ikke, at hans Betænklichkeiten i praktisk Henseende ville være saa store, som han synes at mene. Det ærede Medlem maatte ogsaa tage sin Tilflugt til en ganske overordentlig pessimistisk Opfattelse af de menneskelige Forhold, for at faae dette ud (Modsigelse.). Ret, det ærede Medlem sagde: Vi maa her tænke os, at der kommer en Cier, hvis Eiendom er prioriteret lige op til Laget, og som ikke noget Steds i Verden kan faae Penge at laane. Naar han nu faar en Fordel ved Reguleringen, men med det Samme Byrden af at skulle deltage i Omkostningerne, og han ikke kan skaffe Penge til at dække dem, saa kommer Fogden, og saa maa Cieren gaa fra Hus og Hjem. Ja, vel kan det tænkes; naar man har en tilstrækkelig livlig Fantasi, kan man udmale sig noget Saadant, men det er exceptionelle Forhold, som det ærede Medlem har sin Tanke henvendt paa. I Minnelighed taget ere Eiendomme ikke prioriterede i den Grad, og jeg vil ogsaa sige, at, hvis Forholdet skulde være saaledes, at en Mand ikke kunde holde sig ved sin Eiendom, naar han fik den Byrde paa sig at skulle grave nogle Favn Grøft, saa var Ulykken vistnok ikke saa stor, hvis han maatte gaa fra sin Eiendom. Jeg tror altsaa, at, naar vi se bort fra rent fantastiske Betyrninger, vil der ikke være Grund til at have stor Betænklichkeit i saa Henseende; men jeg indrømmer ganske vist, at theoretisk har det ærede Medlem Ret. Det samme ærede Medlem havde en anden Betænklichkeit ved Lovforslaget. Han mente, at denne Lov vilde blive altfor vidtløftig, og at det var heldigt, hvis det kunde gøres med det Halve. Jeg indrømmer, at det altid er heldigere, naar man kan faae det samme Indhold i en lille Lov, end naar man skal have en stor Lov, navnlig for dem, der skulle gennemgaa den og arbejde med den. I den Henseende er det en stor Befømmelighed at slippe med det Halve. Jeg tror imidlertid, at det ærede